

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

RESOLUCIÓ del procediment sancionador núm. PS 6/2012, referent a l'Institut Municipal d'Hisenda de l'Ajuntament de Barcelona

Antecedents

Primer.- En data 01/03/2011 va tenir entrada en aquesta Autoritat Catalana de Protecció de Dades, provinent de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades, un escrit de denúncia contra l'Institut Municipal d'Hisenda de l'Ajuntament de Barcelona (en endavant, IMH) per un presumpte incompliment de la Llei Orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (en endavant, LOPD).

En concret, la persona aquí denunciant es queixava que l'IMH hauria cedit les seves dades personals a l'entitat XXX sense el seu consentiment. Acompanyava l'escrit de denúncia dels dos documents següents: com a número 1, còpia de la Resolució sancionadora de data 07/12/2010, per la qual es desestimava el recurs interposat per l'ara denunciant contra la Resolució dictada contra aquest per infracció de l'Ordenança municipal de circulació; i, com a número 2, una carta de data 25/01/2011 enviada pel Servicio de Gestión de Multas de XXX, companyia asseguradora de la qual el denunciant n'era client, on li comunicaven que se li havia desestimat el recurs que ell havia presentat. El denunciant considerava que del contingut d'aquesta carta es desprenia que XXX tenia informació d'aquell expedient sancionador perquè la hi havia facilitat l'Ajuntament de Barcelona.

Segon.- Com a resultes d'aquest escrit de denúncia, l'Autoritat va obrir la fase d'informació prèvia número 66/2011, d'acord amb el que preveu l'article 7 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, en relació amb la disposició transitòria segona de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, per tal d'obtenir més informació sobre les circumstàncies dels fets i els subjectes responsables.

Tercer.- En el marc de les actuacions d'investigació, mitjançant ofici de 9/03/2011 l'Autoritat va requerir l'IMH per tal que informés sobre la cessió de dades a la qual es referia el denunciant, i també sobre les eventuais notificacions per edictes que s'haguessin dut a terme en l'expedient sancionador tramitat contra l'aquí denunciant en matèria de trànsit, la qual cosa hauria permès que terceres persones tinguessin informació sobre el dit expedient.

Quart.- En resposta al requeriment d'informació efectuat per aquesta Autoritat, per escrit de data 29/03/2011 el gerent de l'IMH va manifestar, d'una banda, que l'Ajuntament de Barcelona no havia facilitat a l'empresa XXX cap informació corresponent a l'expedient sancionador iniciat contra l'aquí denunciant; i de l'altra, que la publicació en el Butlletí Oficial de la Província de Barcelona (en endavant BOPB) de la Resolució de data 07/12/2010, desestimària del recurs interposat per l'ara denunciant contra la resolució sancionadora dictada, es va efectuar en data 11/01/2011 *"abans que es lliurés efectivament la notificació a l'interessat el 18 de gener d'enguany"*. Finalment, assenyalava que aquesta incidència s'havia produït per

un error en l'aplicatiu de seguiment dels recursos desestimats, que manifestava haver corregit.

Cinquè.- En vistes de les manifestacions efectuades per l'IMH, mitjançant ofici de 23/09/2011 es va efectuar un segon requeriment d'informació a l'IMH per tal d'aclarir si, amb caràcter previ a la notificació per edictes, havia realitzat dos intents vàlids de notificació a la persona afectada. També per aclarir si l'aplicatiu de seguiment dels recursos desestimats generava automàticament l'ordre de notificar mitjançant edicte totes les resolucions desestimadòries dels recursos interposats contra resolucions sancionadores, sense esperar el resultat dels intents de notificació personal.

Sisè.- En data 10/11/2011 va tenir entrada en el registre de l'Autoritat l'escrit emès en data 7/10/2011 pel gerent de l'IMH, pel qual es donava resposta al requeriment d'informació formulat per aquesta Autoritat.

Setè.- En el decurs d'aquesta fase d'investigació es va constatar la inscripció en el Registre de Protecció de Dades de Catalunya del fitxer *Multes per infraccions de la normativa de trànsit* (BOPB de 15/12/2010), el qual té per finalitat la gestió del procediment sancionador per infracció de la normativa de trànsit, i del qual n'és responsable l'Ajuntament de Barcelona.

Vuitè.- En data 25/01/2012 la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades va acordar la iniciació del procediment sancionador de referència i va nomenar instructora a la funcionària de l'Autoritat la senyora XXX, qui va acceptar el càrrec i va incorporar al present procediment les actuacions realitzades durant la fase d'informació prèvia núm. 66/2011, mitjançant Provisió de la mateixa data.

L'Acord d'inici es va notificar junt amb el Plec de càrrecs a l'entitat denunciada en data 30/01/2012. En el Plec de càrrecs es concedia a l'Ajuntament de Barcelona un termini de deu dies hàbils comptadors a partir del dia següent de la seva notificació per formular al·legacions, presentar documents i proposar la pràctica de les proves que considerés convenient per a la defensa dels seus interessos.

Novè.- En data 13/02/2012 va tenir entrada a l'Autoritat l'escrit d'al·legacions de la mateixa data emès pel gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda d'aqueix Ajuntament, mitjançant el qual es formulaven diverses al·legacions.

Desè.- En data 23/02/2012 la instructora d'aquest procediment va formular Proposta de resolució, per la qual proposava que la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades declarés que l'IMH havia incorregut en una infracció molt greu prevista a l'article 44.4.b) en relació amb els articles 3.i) i 11, tots de la LOPD. Aquesta proposta de resolució fou notificada a l'IMH el 28/02/2012.

Onzè.- En data 12/03/2012 ha tingut entrada en aquesta Autoritat l'escrit d'al·legacions formulades pel gerent de l'IMH davant la proposta de resolució, les quals s'analitzen al fonament de dret segon d'aquesta resolució.

Del conjunt de les actuacions practicades en aquest procediment es consideren acreditats els fets que seguidament es detallen com a fets provats.

Fets Provats

Únic.- L'Ajuntament de Barcelona va efectuar una notificació edictal, mitjançant la publicació en el BOPB d'11/01/2011 de l'edecte amb número de registre xxxxxxxxxxxx, d'una resolució desestimària del recurs interposat per la persona aquí denunciant contra una resolució sancionadora per infracció de l'Ordenança de Circulació, de Vianants i de Vehicles d'aquest Ajuntament. Aquesta notificació edictal, en la que hi figuren diverses dades personals relatives a infraccions de trànsit, entre elles les de l'aquí denunciant (la inicial del seu nom, el seu primer cognom i el NIF, al costat de diverses dades de l'expedient sancionador), es va efectuar sense el consentiment de les persones afectades i sense la concurrència d'una habilitació legal que emparés dita comunicació de les dades, ja que la publicació de l'esmentat edecte es va efectuar abans de conèixer el resultat de l'enviament de la notificació personal, la qual es va poder practicar, respecte a la persona aquí denunciant, en el seu primer intent, el 18/01/2011.

Fonaments de Dret

Primer.- És d'aplicació al present procediment el Decret 278/1993, segons el previst a la DT 2a de la Llei 32/2010. De conformitat amb els articles 5.k) i 8.2.j) d'aquesta Llei, la resolució del procediment sancionador correspon a la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades.

Segon.- Per escrit de 12/03/2012, l'Ajuntament ha formulat diverses al·legacions davant la proposta de resolució emesa per la instructora, a les quals es dona resposta a continuació.

2.1. Sobre l'actuació diligent de l'Ajuntament de Barcelona

En primer lloc, l'entitat imputada es refereix a les actuacions de caràcter tècnic que van efectuar dues entitats d'aquesta corporació, com són l'Institut Municipal d'Hisenda (IMH) i l'Institut Municipal d'Informàtica (IMI), per tal de corregir la situació que va donar lloc a la presentació de la denúncia, en el sentit d'assegurar que les notificacions per edictes efectuades per manament d'aquest Ajuntament tinguessin lloc només en els casos en què es tingués constància que els intents de notificació personal practicats havien resultat infructuosos. El propi Ajuntament però admet que la publicació en el BOPB de data 11/01/2011 de l'edecte de notificació, entre d'altres, de la resolució desestimària del recurs interposat per l'aquí denunciant, es va efectuar "*abans de conèixer el resultat de l'enviament de la notificació personal*", per acabar remarcant l'actuació diligent de l'Ajuntament per evitar que tal incident es tornés a repetir.

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

Amb aquesta manifestació l'Ajuntament ve a admetre els fets imputats, tal com va fer en l'escrit d'al·legacions davant el Plec de càrrecs. Així, reconeix que existia un error en la configuració de l'aplicatiu informàtic corresponent, la qual cosa provocava que es generés la notificació per edictes abans de conèixer el resultat de l'enviament de la notificació personal. Davant aquest reconeixement, i atès que les al·legacions referents a la posterior actuació diligent d'aquest Ajuntament no afecten la qualificació dels fets efectuada per la instructora en la proposta de resolució, no pot reeixir la petició de l'Ajuntament de sobreseïment del procediment sancionador, sens perjudici que les actuacions de correcció dutes a terme per l'Ajuntament puguin tenir-se en compte en la valoració de les mesures correctores que escau establir, tal com es dirà en el fonament de dret quart.

2.2. Sobre la inexistència de dades de caràcter personal

En segon lloc, l'IMH manifesta el seu desacord amb la qualificació dels fets efectuada per la instructora en el Plec de càrrecs i la Proposta de resolució, en base a la consideració que les dades difoses per mitjà de la publicació d'aquell edicte, consistents en la inicial del nom, un cognom i el DNI de les persones afectades, entre elles les de l'aquí denunciant, difícilment serveixen per identificar una persona, afegint que tal identificació no és possible fins i tot fent ús dels cercadors d'Internet, tret que s'utilitzin procediments desproporcionats o fraudulents tendents a tal identificació, a partir del DNI. Per la qual cosa considera que no hi ha cessió de dades personals i, consegüentment, no s'ha produït la infracció molt greu prevista a l'art. 44.4.b) de la LOPD, que s'imputa.

Les al·legacions formulades per aquest Ajuntament no poden tenir favorable acollida, i això per dos motius. El primer i principal és que aquesta corporació parteix d'una premissa errònia, com és considerar que les dades difoses, especialment el DNI, no són dades personals, consideració que, de ser certa, faria inaplicable la normativa de protecció de dades. Al respecte, convé assenyalar que l'art. 3.a) de la LOPD defineix dada de caràcter personal com "*qualsevol informació referent a persones físiques identificades o identificables*". Per la seva banda, el Reial decret 1720/2007, de 21 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament de desplegament de la LOPD, (en endavant, RLOPD) afegeix a l'art. 5.1.f) que dada personal és "*qualsevol informació numèrica, alfabètica, gràfica, fotogràfica, acústica o de qualsevol altre tipus que concerneix persones físiques identificades o identificables*". A més a més, el RLOPD aclareix quan es considera una persona identificable, establint a l'efecte l'art. 5.1.o) que ho serà "*qualsevol persona la identitat de la qual es pugui determinar, directament o indirectament, mitjançant qualsevol informació referida a la seva identitat física, fisiològica, psíquica, econòmica, cultural o social. Una persona física no es considera identificable si la dita identificació requereix terminis o activitats desproporcionats*".

Pel que fa en concret al DNI, el Reial decret 1553/2005, de 23 de desembre, pel qual es regula l'expedició del Document Nacional d'Identitat i els seus certificats de signatura electrònica, assenjala a l'article 1, apartat 1, que: "*el Documento Nacional de Identidad es un documento personal e intransferible emitido por el Ministerio del*

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

Interior que goza de la protección que a los documentos públicos y oficiales otorgan las leyes. Su titular estará obligado a la custodia y conservación del mismo”, i a l'apartat 3, que: “a cada Documento Nacional de Identidad se le asignará un número personal que tendrá la consideración de identificador numérico personal de carácter general”.

Amb caràcter general s'ha de subratllar que, tot i que el DNI no és un número de identificació destinat a ser de públic coneixement, s'utilitza davant de nombroses instàncies públiques i privades, de manera que pot ser conegut per moltes persones. Però més enllà d'això, cal reconèixer que, malauradament, sovint apareix publicat –a vegades sense cobertura legal- en instruments de diferent naturalesa (diaris oficials, webs, etc.). Aquesta Autoritat ja ha advertit en reiterades ocasions dels efectes perniciosos d'aquesta pràctica, especialment per l'acció dels cercadors d'Internet.

Doncs bé, de la normativa exposada es desprèn que la finalitat del DNI és precisament la identificació d'una persona. Així, inclús en el cas que es faci constar de manera aïllada, fet que no ocorre en el cas que ens ocupa ja que figura també la inicial del nom, el primer cognom, així com la informació referent a una infracció en matèria de trànsit, identifica les persones físiques, i té consegüentment la consideració de dada de caràcter personal, de manera que el seu tractament junt amb la resta de dades publicades, efectuat amb la seva difusió a través del BOPB, només es podrà dur a terme aplicant el sistema de garanties previst a la LOPD. És per això que no pot prosperar l'al·legació esgrimida per l'Ajuntament.

De fet, contràriament al que assenyala l'entitat imputada, constitueix prova de tal identificació la carta de data 25/01/2011 que l'entitat privada XXX va enviar a l'aquí denunciante, on l'informaven sobre la notificació efectuada per l'Ajuntament, així com la possibilitat d'iniciar actuacions judicials contra aquesta resolució o, en cas contrari, la conveniència d'abonar la multa en el termini indicat a la resolució. Si bé és cert que l'aquí denunciante era en el moment dels fets client d'aquesta entitat asseguradora, també ho és que la queixa formulada per aquest davant aquesta Autoritat es referia únicament a la suposada comunicació d'informació per part d'aquest Ajuntament a aquella entitat, fet que descartaria que fos el mateix denunciante qui informà d'aquella notificació a l'entitat asseguradora.

D'altra banda, en fase d'informació prèvia l'Ajuntament va negar per escrit de 29/03/2011 haver facilitat a dita entitat cap informació sobre l'expedient sancionador iniciat contra l'aquí denunciante, fet que, atesos els fets provats, cal entendre-ho referit únicament al no enviament de cap documentació, ja que res impedeix considerar que l'entitat asseguradora va tenir-ne coneixement precisament a través de la publicació al BOPB de l'edecte de notificació esmentat, com sembla desprendre's del contingut d'aquella carta, la qual començava dient: *“Nos ponemos en contacto con usted para informarle sobre la notificación recibida, en relación con el expediente administrativo xxxxxxxxxxx del Organismo AYUNTAMIENTO DE BARCELONA...”*. No hi ha dubte que la informació publicada en aquell edecte, on s'indicava el número d'expedient sancionador al costat de la inicial del nom, el cognom i el DNI dels infractors, entre ells l'aquí denunciante, i diverses dades més de l'expedient, permetia a l'entitat

asseguradora identificar, primer, si el destinatari de la informació era client seu, per a continuació, i una vegada constatat aquest fet, enviar-li aquella carta informativa al seu domicili. El fet que l'entitat asseguradora hagués pogut enviar la carta a l'aquí denunciant gràcies a la recollida prèvia d'una altra dada, com és el domicili d'aquell, obtinguda probablement en el marc de la relació contractual preestablerta, en res afecta la consideració d'aquelles dades publicades com a dades personals.

En qualsevol cas, al marge de l'enviament d'aquella carta, és inqüestionable que si el número de DNI per si sol permet identificar inequívocament una determinada persona física, la identificació resulta més fàcil si el número de DNI va acompanyat de la inicial del nom i del cognom de la persona afectada.

Partint, doncs, de la consideració que les dades contingudes en l'edecte esmentat eren dades personals, i que per tant resultava aplicable la normativa de protecció de dades, la publicació d'aquest edecte en el butlletí esmentat constituïa una comunicació de dades, en el sentit que li'n dona l'art. 3.i) de la LOPD, el qual atribueix tal consideració a *qualsevol revelació de dades efectuada a una persona diferent de l'interessat*, en el benentès que la publicació a Internet té una pluralitat –tot i que indeterminada– de destinataris.

L'exposat porta a desestimar aquesta segona al·legació, i a confirmar la qualificació dels fets efectuada per la instructora, amb l'aclariment que la infracció imputada no obeeix al fet d'haver comunicat certes dades, sinó d'haver-ho fet sense complir amb els requisits legalment previstos, tal com s'exposa en els fonaments següents.

2.3. Sobre la invocació de l'article 61 de la LRJPAC

En tercer lloc, l'Ajuntament manifesta que amb la difusió en el BOPB de les dades esmentades no s'han posat en perill els drets i llibertats de l'interessat, aquí denunciant, ni se l'ha causat indefensió, ja que tals dades, d'acord amb l'establert a l'art. 61 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (en endavant, LRJPAC), només poden considerar-se dades personals pel propi interessat o per la persona per ell autoritzada.

Aquestes al·legacions no poden tenir favorable acollida, ja que no és la vulneració de l'art. 61 de la LRJPAC allò que s'ha imputat, sinó la vulneració de l'art. 11.1 de la LOPD, pel fet de no haver efectuat la notificació edictal en els termes previstos a l'art. 59.5 de la LRJPAC i, consegüentment, no resultar aplicable l'excepció prevista a l'art. 11.2.a) de la LOPD. En altres paraules, no s'imputa la publicació de dades excessives, sinó la comunicació de dades sense consentiment ni habilitació legal.

L'Ajuntament també fonamenta tal al·legació fent-se ressò de la Sentència núm. 114/2000 de 9 febrer, dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Madrid (Sala contenciosa administrativa, Secció 8a), tot i que el propi Ajuntament admet que no es jutjava allà un cas idèntic al que aquí ens ocupa. En efecte, deixant de banda altres consideracions, és suficient advertir que aquella sentència es referia a la publicació

d'edictes que únicament contenia el nom i cognoms de la persona afectada, la qual cosa no permetia descartar que la informació es referís a una persona diferent a l'allà denunciant, circumstància que òbviament no succeeix aquí, ja que amb la publicació del DNI s'identifica inequívocament una determinada persona física.

L'exposat porta a desestimar aquesta al·legació, i a confirmar la qualificació dels fets efectuada per la instructora.

2.4. Sobre la necessària ponderació dels drets i interessos en conflicte

Finalment, també en el punt 3r de l'escrit d'al·legacions a la proposta de resolució l'entitat imputada manifesta que la instructora no havia efectuat cap ponderació respecte de quina manera la publicació efectuada ha pogut vulnerar els drets i llibertats de l'interessat, tenint en compte el contingut publicat i que s'ha efectuat en l'exercici de les competències atribuïdes respecte dels procediments sancionadors en matèria de trànsit. I com a fonament de tal al·legació es fa ressò de la recent Sentència de 8 de febrer de 2012 dictada pel Tribunal Suprem (Sala contenciosa administrativa, Secció 6a) en el recurs de cassació núm. 23/2008, per la qual l'Alt tribunal, després de presentar qüestió prejudicial davant el Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE), i aquest declarar l'efecte directe de l'article 7, lletra f), de la Directiva 95/46/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 24 d'octubre de 1995, declara la nul·litat de l'art. 10.2.b) del RLOPD. En concret, l'entitat imputada transcriu part del fonament de dret Setè de la Sentència del Tribunal Suprem, que es refereix a la necessària ponderació dels drets i interessos en conflicte per tal de concloure si en un cas concret concorre el requisit previst a l'article 7, lletra f), de la Directiva 95/46, relatiu a la no prevalença de l'interès o dels drets i llibertats de l'interessat.

Doncs bé, aquesta al·legació de l'Ajuntament no pot reeixir, pels motius que s'assenyalen a continuació. La regulació que la LRJPAC fa a l'article 58 de l'obligació de les administracions públiques de notificar als interessats les resolucions i els actes administratius, quan aquests afectin els seus drets i interessos, suposa una garantia per als drets dels ciutadans, ja que, en la mesura que l'eficàcia d'aquells actes queda supeditada a la seva notificació als interessats (art. 57.2 LRJPAC), el seu coneixement per part d'aquests interessats els possibilita, en cas de disconformitat, la seva impugnació dins de termini o la realització d'altres actuacions en defensa dels seus interessos.

Des d'aquest punt de vista, la comunicació a tercers que es derivà de la notificació edictal practicada per l'Ajuntament de Barcelona en virtut de l'article 59.5 de la LRJPAC, no perseguia la satisfacció d'un interès d'aquesta Administració, sinó que s'emmarcava en el compliment d'un deure a fi de respectar el dret de les persones interessades a que se'ls notifiquin els actes administratius que els afecten.

Sense negar que l'Ajuntament també té un interès en què els procediments sancionadors que tramita s'ajustin al previst a l'ordenament, és suficient advertir que precisament la comunicació de dades il·legítima que aquí s'imputa rau en l'incompliment de l'ordenament, i en concret, dels articles 58 i 59 de la LRJPAC, que

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

obliguen a intentar en primer terme la notificació personal, i només per al cas que no sigui possible després d'efectuar els intents preceptius, acudir a la notificació edictal. Com s'ha exposat ja anteriorment, en el cas present l'Ajuntament, sense intents de notificació personal previs va efectuar la notificació edictal, concretament l'11/01/2011 (data del BOPB on es publicà l'edecte), i posteriorment en data 18/01/2011 va efectuar la notificació personal (segons el comprovant de notificació), contravenint els preceptes esmentats.

Sigui com sigui, el cert és que la comunicació de dades de l'aquí denunciant a través de la publicació d'aquell edicte en el butlletí oficial esmentat no era necessària per a la satisfacció de l'interès de l'Ajuntament per notificar la resolució desestimatòria del recurs, ja que la notificació personal es va poder practicar.

Així les coses, no resulta aplicable al cas present el supòsit previst a l'article 7.lletra f) de la Directiva 95/46, al qual en darrer terme es referia l'entitat imputada, atesa la no concurrència del primer requisit que preveu aquest precepte per tal que el tractament de dades personals es consideri legítim tot i no disposar del consentiment de l'interessat, requisit que consisteix en que el tractament en qüestió sigui necessari per a la satisfacció de l'interès legítim perseguit pel responsable del tractament o pel tercer o tercers als quals es comuniquin les dades. La constatació de la no concurrència del primer requisit fa innecessari efectuar una ponderació sobre els drets o interessos en conflicte, a l'efecte de revisar la concurrència del segon requisit que el precepte exigeix, relatiu a la no prevalença dels drets i llibertat fonamentals de l'interessat.

Tercer.- De les actuacions que s'han practicat i en base al que s'ha exposat fins aquí, es considera acreditat que en el BOPB d'11/01/2011 l'Ajuntament va publicar l'edecte de notificació de resolucions desestimatòries de recursos interposats contra sancions en matèria de trànsit que afectava a diverses persones, entre elles l'aquí denunciant, sense esperar a conèixer el resultat de la notificació personal.

En efecte, en allò referent a la persona aquí denunciant, consta acreditat que en data 31/10/2010 l'Ajuntament de Barcelona va dictar una resolució sancionadora per infracció de l'Ordenança de Circulació, de Vianants i de Vehicles d'aquest Ajuntament. Contra aquesta resolució sancionadora l'aquí denunciant va interposar recurs, el qual va ser desestimat mitjançant Resolució, que fou notificada personalment al recurrent -aquí denunciant- en data 18/01/2011. Però abans de tenir coneixement del resultat de l'enviament de la notificació personal l'Ajuntament va procedir a efectuar la notificació per edictes prevista a l'article 59.5 LRJPAC, i a tal efecte en data 11/01/2011 va publicar l'edecte abans esmentat, en el contingut del qual es justificava aquella notificació *"ja que no s'han pogut notificar directament, malgrat haver-se intentat individualment"*. Aquest edicte contenia dades identificatives de l'aquí denunciant, en concret la inicial del seu nom, el seu primer cognom i el NIF, al costat del mateix tipus de dades d'altres presumptes infractors.

La difusió de dades de caràcter personal efectuada a través de la publicació al butlletí oficial en la seva versió digital, i per tant accessible a través d'Internet, tot i no

tenir uns destinataris concrets, ha de ser considerada com una comunicació de dades en el sentit de l'article 11 de la LOPD. Per tant, i d'acord amb el previst en aquest precepte, aquesta comunicació de dades només és pertinent quan es compta amb el consentiment de les persones afectades, o bé ho autoritza una norma amb rang de llei.

Així les coses, per les raons que s'han exposat anteriorment, la comunicació de dades personals efectuada en el BOPB d'11/01/2011 no estava emparada per l'article 59.5 de la LRJPAC, per la qual cosa, i a manca de consentiment de la persona afectada, la comunicació de les dades personals incloses en l'edicta esmentat es considera il·legítima.

A l'efecte de determinar la infracció que ha comès l'Ajuntament de Barcelona amb la difusió de dades personals en l'edicta esmentat, val a dir que els tipus infractors previstos a l'article 44 LOPD han estat modificats per la disposició addicional 56a de la Llei 2/2011, de 4 de març, d'Economia Sostenible (en endavant, LES). D'acord amb el principi general d'irretroactivitat que regeix en l'exercici de la potestat sancionadora (art. 102.2 de la Llei 26/2010, del 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya i art. 128 de la LRJPAC, s'han d'aplicar les disposicions sancionadores vigents en el moment de produir-se els fets que constitueixen infracció administrativa, tret que les noves disposicions afavoreixin al presumpte infractor, fet que no es dona en el cas present, ja que si bé la nova regulació rebaixa de molt greu a greu certs supòsits de cessió de dades, manté la qualificació com a infracció molt greu quan s'han difós dades especialment protegides (art. 7 LOPD), com seria el cas present, on s'han difós dades relatives a infraccions administratives (art. 7.5 LOPD). Per tant, d'acord amb la regulació anterior, vigent en el moment dels fets, aquests són constitutius de la infracció prevista a l'article 44.4.b) de la LOPD, la qual preveu com a infracció molt greu:

“La comunicació o la cessió de les dades de caràcter personal, llevat dels casos en què estigui permès”.

Quart.- L'article 21 de la Llei 32/2010, en consonància amb l'article 46 de la LOPD, preveu que quan les infraccions siguin comeses per una administració pública la resolució que declari la comissió d'una infracció haurà d'establir les mesures que escau adoptar perquè cessin o es corregeixin els efectes de la infracció.

En el present cas, tal com apuntava la instructora en la proposta, l'Ajuntament ha certificat que tan aviat com va tenir coneixement de la denúncia que va donar lloc al present procediment, va corregir de forma immediata l'error en l'aplicatiu informàtic que provocava la inclusió en les notificacions per edictes d'actes administratius dels quals no es coneixia el resultat de l'intent de notificació personal, motiu pel qual no es considera procedent l'establiment de mesures correctores.

Per l'exposat, fent ús de les facultats que em confereixen l'article 13 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat de Catalunya,

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

RESOLC

Primer.- Declarar que l'Ajuntament de Barcelona ha comès la infracció molt greu prevista a l'article 44.4.b) de la LOPD, en relació amb els articles 3.i) i 11 de la mateixa Llei.

Segon.- Notificar aquesta Resolució a l'Ajuntament de Barcelona.

Tercer.- Comunicar la Resolució al Síndic de Greuges, de conformitat amb el que preveu l'Acord Tercer del Conveni de Col·laboració entre el Síndic de Greuges de Catalunya i l'Agència Catalana de Protecció de Dades de data 23 de juny de 2006.

Quart.- Ordenar la publicació de la resolució al web de l'Autoritat (www.apd.cat), de conformitat amb l'article 17.2 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa d'acord amb els articles 26.2 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades i 14.3 del Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, l'Ajuntament de Barcelona pot interposar, amb caràcter potestatiu, recurs de reposició davant la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, en el termini d'un mes a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb el que preveu l'article 116 i següents de la Llei 30/1992 o bé interposar directament recurs contenciós administratiu davant els jutjats contenciosos administratius, en el termini de dos mesos a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb els articles 8, 14 i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció contenciosa administrativa.

Igualment, l'Ajuntament de Barcelona pot interposar qualsevol altre recurs que consideri convenient per a la defensa dels seus interessos.

La directora

Esther Mitjans i Perelló

Barcelona, 22 de març de 2012